

Arrest

nr. 230 361 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 september 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 22 mei 2019 aan in België in het bezit van een visum type C, geldig van 13 mei 2019 tot 12 juli 2019.

Zij doet een aankomstverklaring en wordt (verkeerdelijk) toegelaten tot verblijf tot 22 juli 2019.

Op 4 juli 2019 huwt verzoekster te Bonheiden met haar man, van Nepalese nationaliteit en in het bezit van een F-kaart geldig tot 29 mei 2023.

Op 15 juli 2019 maakt de gemeente Bonheiden een aanvraag tot verlenging van verblijf over aan de verwerende partij.

Op 22 juli 2019 wordt de aanvraag tot verlenging geweigerd en krijgt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op 30 juli 2019 betekend en vormt de bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [L.N.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: Nepal
nationaliteit: Nepal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 13/07/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het huwelijk met een niet EU- onderdaan betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien het hier geen hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheid betreft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hoorrecht).

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; (...).”

Artikel 6, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.”

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

** Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Zoals reeds uiteengezet, laat verwerende partij na om de procedure verkrijgen van een machtiging tot verblijf op basis van het huwelijk af te wachten, om eisende partij te horen omtrent het gezins- en familieleven hier en in haar land van oorsprong, om eisende partij te horen omtrent haar gezondheidssituatie...

Eisende partij stelt bovendien vast dat verwerende partij niet enkel nalaat om eisende partij omtrent deze gegevens te horen maar ook dat verwerende partij nalaat om te motiveren waarom eisende partij hieromtrent niet werd gehoord.

Eisende partij laat na te motiveren omtrent de gezondheidstoestand van eisende partij.

Eisende partij heeft getracht om zo spoedig mogelijk het nodige te doen om haar verblijf verder te regulariseren reden waarom ook zij aan de gemeente van Bonheiden nog voor 12.07.2019 herhaaldelijk heeft verzocht de verlenging aan te vragen.

Pas op 15.07.2019 (en dus na 12.07.2019 en laattijdig) verzoekt de gemeente Bonheiden om de verlenging van het inreisvisum waardoor deze wordt geweigerd. Dit is evenwel niet te wijten aan een of andere fout of nalatigheid van eisende partij, integendeel. Dit staat ook duidelijk te lezen in het schrijven van de gemeente van Bonheiden die de fout die de gemeente heeft gemaakt ook duidelijk beschrijft. Verwerende partij geeft nu eisende partij geen tijd om de procedure tot machtiging verblijf in orde te brengen maar neemt een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze werkwijze kan niet geaccepteerd worden.

Eisende partij en diens partner hebben zo snel mogelijk het nodige gedaan om alle informatie en documenten die nodig waren voor de verlenging over te maken.

De gemeente heeft nagelaten om tijdig het nodige te doen.

En nu laat verwerende partij ook nog eens na om ondanks het bovenstaande en de situatie die absoluut niet te wijten is aan eisende partij, haar ook nog eens niet de tijd te gunnen om een machtiging tot verblijf op basis van het huwelijk in te dienen.

Hiervan is verwerende partij ook op de hoogte of had zij minstens op de hoogte moeten zijn.

Verwerende partij had eisende partij hieromtrent minstens moeten horen, wat zij heeft nagelaten te doen.

Om aldus de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel, niet te schenden was verwerende partij genoodzaakt om geen bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Eisende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Eisende partij werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

Verwerende partij was genoodzaakt om de situatie van eisende partij eerst uit te klaren.

Verwerende partij doet deze moeite niet en neemt snel snel een beslissing nog voordat eisende partij de kans krijgt om de procedure machtiging tot verblijf op basis van het huwelijk af te werken, nog voordat eisende partij de kans krijgt om te worden geïnformeerd omtrent de stand van zaken of een beslissing, nog voordat eisende partij de kans krijgt om haar standpunt toe te lichten omtrent de laattijdige aanvraag van de gemeente om de verlenging aan te vragen, nog voordat eisende partij de kans krijgt om te worden gehoord...

Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Een bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen, terwijl de procedure machtiging tot verblijf nog niet definitief afgerond is en terwijl de vraag tot verlenging door een fout die niet te wijten is aan eisende partij laattijdig werd ingediend.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan eisende partij zou worden berokkend door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Eisende partij benadrukt hier andermaal snel snel een beslissing neemt, nog voordat eisende partij de kans krijgt om de procedure machtiging tot verblijf op basis van het huwelijk af te werken, nog voordat eisende partij de kans krijgt om te worden geïnformeerd omtrent de stand van zaken of een beslissing, nog voordat eisende partij de kans krijgt om haar standpunt toe te lichten omtrent de laattijdige aanvraag van de gemeente om de verlenging aan te vragen, nog voordat eisende partij de kans krijgt om te worden gehoord...

Om bovenstaande redenen is het eerste middel ernstig en gegrond."

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

*"Artikel 74/13 bepaalt dat "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" * Eisende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.*

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de

veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 EVRM. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).

Door eisende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd en volledig beoordelen vooraleer eisende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Bij elke beslissing die wordt genomen, moet de persoonlijke situatie van eisende partij worden beoordeeld, haar privéleven, familiaal leven en het centrum van diens economische, culturele, sociale, familiale belangen.

Een niet-schorsing van de beslissing, maakt dat eisende partij het grondgebied moet verlaten, waardoor ook artikel 8 EVRM al wordt geschonden.

Het centrum van de belangen van eisende partij is ondertussen in België gelegen, zowel wat betreft de medische belangen, als de economische en culturele, familiale Eisende partij is in het huwelijk getreden met [N.J.S.]. Hij heeft de Nepalese nationaliteit, is geboren te Kathmandu(Nepal) op 24.11.1991 en is houder van een F-kaart, afgeleverd door de vreemdelingendienst van Bonheiden op 29.05.2018. Eisende partij heeft tijdig aan de gemeente Bonheiden verzocht om de verlenging van haar visum doch deze heeft deze pas laattijdig aangevraagd. Dit neemt niet weg dat eisende partij een gezinsleven en privéleven heeft in België en dat eisende partij het recht moet hebben om een verzoek tot machtiging op basis van haar huwelijk in te dienen, minstens dat zij hiervoor een periode krijgt zonder dat beleidsnormen blindelings worden toegepast, zonder oog te hebben voor de specifieke situatie waarin eisende partij zich bevindt en waardoor eisende partij zich in deze situatie bevindt, namelijk door de fout van de gemeente Bonheiden die de aanvraag tot verlenging laattijdig heeft gedaan. Eisende partij heeft de mogelijkheid om een procedure tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in te dienen zodat dit gezin niet gescheiden moet worden. Al deze mogelijkheden worden eisende partij zomaar ontnomen, terwijl eisende partij het recht heeft om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, het recht heeft om beschermd te worden tegen de disproportionele schending van artikel 8 EVRM, het recht heeft om toe te lichten hoe haar gezinssituatie en familiale situatie is samengesteld in België en welke gevolgen een scheiding tot gevolg zal hebben, het recht heeft om haar medische toestand toe te lichten...

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zou eisende partij worden verweten geen belang meer te hebben bij deze procedure en anderzijds zou eisende partij ook verstoken blijven van de uitoefening van haar rechten van verdediging op een degelijke wijze.

*

Ook om deze hierboven aangehaalde argumentatie werd artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden.

Verwerende partij heeft niet geïnformeerd bij eisende partij omtrent haar gezins- en familieleden. Daarnaast heeft verwerende partij ook niet geïnformeerd bij eisende partij omtrent haar gezondheidstoestand.

De motiveringsplicht en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden geschonden.

*

Om bovenstaande redenen is eisende partij van oordeel dat het tweede middel ernstig en gegrond is."

2.3. Gelet op hun samenhang worden beide middelen samen behandeld en besproken.

2.4. In de bestreden beslissing kunnen volgende determinerende motieven worden gelezen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, binnen de zeven dagen na kennisgeving, wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling beoogt de situatie waarin een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum dat of de visumverklaring die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoeksters visum is vervallen sedert 13 juli 2019 en haar regelmatig verblijf bijgevolg is verstreken.

De verwerende partij overweegt verder dat een verlenging van verblijf niet kan worden toegestaan aangezien er in casu geen sprake is van hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheden.

2.5. De bevinding in de bestreden beslissing dat verzoeksters visum vervallen is sedert 13 juli 2019 vindt steun vindt in het administratief dossier en wordt door verzoekster betwist noch weerlegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Bonheiden verkeerdelijk op verzoeksters aankomstverklaring heeft aangegeven dat zij toegelaten was tot verblijf tot 22 juli 2019. De verwerende partij heeft de gemeente Bonheiden ook gevraagd om dit recht te zetten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeksters regelmatig verblijf op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verstreken was, zodat de verwerende partij in beginsel gehouden was om, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.6. De Raad stelt verder samen met de verwerende partij vast dat uit de bestreden beslissing geheel niet blijkt dat haar aanvraag tot verlenging van verblijf wordt geweigerd omdat deze aanvraag laattijdig zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag niet wordt toegestaan omdat er in casu geen hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheden voorhanden zijn. Verzoeksters kritiek als zou de aanvraag tot verlenging van verblijf geweigerd zijn omwille van laattijdigheid als gevolg van een fout van de gemeente Bonheiden ontbeert dus feitelijke grondslag. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij omtrent enige laattijdigheid moest worden gehoord of dat dit moest worden uitgeklaard.

Het al dan niet toekennen van een verlenging van verblijf, in het kader van een visum, betreft een discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Er blijkt niet dat de verwerende partij deze discretionaire bevoegdheid kennelijk onredelijk invult door te vereisen dat er sprake moet zijn van hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheden, minstens voert verzoekster dit niet aan.

Verzoekster betwist noch weerlegt dat er in casu geen sprake is van hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheden.

In zoverre verzoekster lijkt te betogen dat zij diende te worden gehoord alvorens de aanvraag tot verlenging van verblijf werd geweigerd, merkt de Raad op dat bij de aanvraag van een voordeel in beginsel aan deze voorwaarde is voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. Verzoekster had immers in het kader van haar aanvraag tot verlenging de mogelijkheid om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante stukken en elementen over te maken en haar standpunt over de gevraagde verlenging van verblijf op een daadwerkelijke en nuttige

wijze kenbaar te maken. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat bij de aanvraag om verlenging geen gewag werd gemaakt van hoogdringendheid of onvoorziene omstandigheden, zodat de bevindingen van de verwerende partij in deze niet foutief zijn.

Gelet op wat voorafgaat, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de aanvraag tot verlenging om verblijf ten onrechte werd geweigerd. Het betoog dat verzoekster niet de kans werd gegeven om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Aldus blijkt niet dat enige fout van de gemeente Bonheiden verzoekster in casu heeft benadeeld.

2.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing volgt duidelijk dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Deze bepaling noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Verzoekster benadrukt dat zij een privé- en gezinsleven heeft in België.

Wat betreft het voorgehouden privéleven stelt verzoekster dat het centrum van haar belangen in België is gelegen, zowel wat betreft medische belangen als economische, culturele en familiale. Het privéleven bestaat uit inderdaad de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In casu, beperkt verzoekster zich evenwel tot loutere beweringen die geenszins worden gestaafd. Haar beweringen klemmen des te meer nu blijkt dat zij pas op 22 mei 2019 in België aankwam. Louter op basis van een algemeen en ongestaafd betoog, kan de Raad niet aannemen dat verzoekster op deze korte tijd een privéleven heeft weten te ontwikkelen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt daarentegen niet betwist.

In de rechtspraak van het EHRM wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen.

In casu is sprake van een situatie van eerste toelating en moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoekster op haar grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Belgische staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In dit kader herinnert de Raad er aan dat Staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In dezelfde zin kan worden verwezen naar het arrest nr. 36/2006 van het Grondwettelijk Hof van 22 maart 2006 (B.13.3.), waar het Hof oordeelde dat de verplichting voor een vreemdeling, wiens visum

verstrekken is en die gehuwd is met een derdelander die legaal in België verblijft, om naar zijn land van herkomst terug te keren om de vereiste verblijfsvergunning te vragen, geen onevenredige aantasting van het recht op eerbiediging voor het gezinsleven van deze vreemdeling met zich meebrengt. Het Hof stelde dat deze vereiste slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich kan meebrengen, die geen verbreking van de gezinsbanden impliceert.

Zoals eerder vermeld, wordt niet betwist dat verzoekster bij de afgifte van het bestreden bevel niet langer over een regelmatig verblijf beschikte aangezien haar visum vervallen was. Verder wordt niet aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte de aanvraag tot verlenging van verblijf heeft geweigerd, noch wordt betwist dat er in casu geen hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheden voorhanden zijn.

Bijgevolg dient de belangenafweging, die vereist is in het kader van artikel 8 van het EVRM, beperkt te worden tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval alsnog een schending van voormeld verdragsartikel oplevert.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het bestaan van een gezinsleven. Vervolgens is de verwerende partij tot een afweging overgegaan en overweegt zij dat dit huwelijk met een niet EU-onderdaan verzoekster geen automatisch recht op verblijf geeft, net zo min als het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner. Verwerende partij stelt dat het feit dat verzoekster gescheiden wordt van haar partner van tijdelijke duur is, met name de tijd die nodig is om haar situatie te regulariseren om België reglementair binnen te komen. Inzake een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM overweegt de verwerende partij dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar verzoekster een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad alsook naar vaste rechtspraak van de Raad van State die benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen besluit de verwerende partij dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat deze afweging in de lijn ligt van artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM en het Grondwettelijk Hof zoals hierboven weergegeven.

Het is dan ook aan verzoekster om concreet aan te tonen dat deze afweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is omdat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in haar geval alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel concreet argument aanbrengt waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding in haar geval kennelijk onredelijk zou zijn of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

Verzoekster is gehuwd met een derdelander die een legaal verblijf heeft in België. Voor een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, valt zij bijgevolg onder toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepalingen volgt dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk wordt genomen en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag. Het is slechts in bijzondere omstandigheden, gelet op het complexe karakter van de verblijfsaanvraag, dat de behandelingstermijn kan worden verlengd tot maximum 15 maanden. Verzoekster toont niet aan dat haar verblijfsaanvraag een complex karakter kent en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de scheiding van haar echtgenoot in casu niet tijdelijk zou zijn.

De Raad wijst er verder op dat verzoekster tijdens deze tijdelijke scheiding verdere invulling kan geven aan haar gezinsleven via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 14 mei 2019, nr. 23270/16, Abokar v. Zweden, onontvankelijkheidsbeslissing, par. 41).

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij 'beleidsnormen blindelings' heeft toegepast of geen oog heeft gehad voor haar specifieke situatie.

Een disproportionaliteit in de afweging tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Verzoekster brengt geen overtuigende argumenten naar voor die maken dat haar persoonlijke belangen in deze alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole, zodat zij zich ook niet kan beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

2.8. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoekster de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op dit artikel kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In casu beperkt verzoekster zich tot een louter theoretisch en algemeen betoog. Zij stelt dat ze niet werd gehoord omtrent haar gezins- en familielevens hier en in het land van oorsprong, de samenstelling van haar gezinssituatie en haar familiale situatie in België, de gevolgen die een scheiding zullen hebben, en haar gezondheidstoestand.

Zij laat evenwel na om concrete elementen of specifieke omstandigheden aan te reiken die de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekster gaat immers niet verder concreet in op haar gezins- en familielevens hier en in het land van oorsprong noch op haar gezondheidstoestand. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters huwelijk en een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Door louter vaag te verwijzen naar haar gezins- en familielevens hier en in het land van oorsprong en haar gezondheidstoestand, zonder deze verder te concretiseren en te preciseren, maakt verzoekster in deze omstandigheden een schending van hoorrecht niet aannemelijk. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verwerende partij had moet motiveren waarom ze niet werd gehoord.

2.9. Met betrekking tot voormeld artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor artikel 48 van het Handvest dat overeenstemt met artikel 6 van het EVRM.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is

bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Verzoekster toont ook niet aan dat de verwerende partij onwettig of kennelijk onredelijk tot het afleveren van het bevel heeft besloten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES